

Apának, aki odafentről segített,
Anyának, aki sok szeretettel kísérte végig, míg 3
kilogrammos kis lényből 90 kilogrammos monstrummá
változom,
Feleségemnek, Zsuzsinak a rengeteg jó tanácsért, és hogy
mindig visszahozott a valóságba, amikor már majdnem
magába rántott egy fekete lyuk, felfalt egy óriástök vagy
megpróbált elpusztítani egy skizofrén robot,
George Bendo barátomnak, a kritikusok gyöngyének
és Botos János barátomnak a sasszeméért.

1. fejezet

A 26-szor klónozott Nordy Fox

Jambó mindenkinek! Abu Had Szaid a tizenkétezer pontos bemondó köszönt benneteket Új-Tanzániából, kedveskéim! Regionális híreink következnek. Szélsőséges időjárás, tevék fagyhalála! Az északnyugati Uluguru-hegységben, Mfumbwe megapolisz közelében ezer tevé fagyott meg egy programhiba következtében. A térségben további hidegfronttól nem kell tartani. A hőmérséklet Mfumbwe környékén napközben plusz huszonnyolc fok lesz. Használják ki a kora délutáni napsütéses órákat, töltsenek minél több időt a szabadban! Szervezetük számára elengedhetetlen a napfény jótékony hatása. Azonban ne feledkezzenek meg a vega-sugárzásról! Használjanak Babilon védőpajzsot, hogy a biológiailag aktív sugarak ne roncsolják szét belső szerveiket! Legyenek óvatosak, mert estére mínusz tizennégy fokra csökkentik a hőmérsékletet! A hideg levegő leginkább a krónikus légzőszervi betegségben szenvedők állapotát ronthatja. Asztmásoknak és idült légcsőhurutos betegeknek nem ajánlott hosszú ideig védőpajzs nélkül a szabadban tartózkodni, mert ennek következtében súlyosabb kórállapot, akár tüdőgyulladás is kialakulhat. A Giants cégcsoport megfizethető áron, éjjel-nappal várja ügyfeleit.

Kicsit lehalkítottam, míg a reklámok mentek, és teljes egészében átadtam magam az élvezetnek. Táplálék-feldolgozás, -szállítás, -felszívódás, elő-, közép-, utóbél, perisztaltikus mozgás, apparatus digestorius, systema musculorum, organa uropoetica – ilyen csodálatos szavak futottak keresztül agyamon, miközben kényelmesen ellazítottam testem. Enyhe borzongás futott keresztül rajtam.

Az élmény – ahogy vártam – csodálatos volt. Jobb, mint amit akkor éreztem, amikor elfogyasztottam az ételt. Eddig speciális sejtszerveim segítségével bontottam molekulákra a táplálékot, és intracelluláris emésztéssel dolgoztam fel az anyagokat. Több hetes orvosi munkára volt szükség, hogy átalakítsák szervezetemet a bélcsatornán keresztüli emésztésre. Valódi spenótot ettem igazi krumplipürével és tyúk tojta tojásmasszával. Nem holmi negyvenedik generációs kapszulát! Ez már egyfajta előajándék volt szüleimtől, akik teljes mértékben biztosak voltak benne, hogy holnap sikeresen lediplomázom...

Kinyújtózkodtam a salakelnyelőn, és mélyet sóhajtottam. Hatalmába kerített a megtisztulás érzése. Közben egészen meg is feledkeztem Abu Had Szaidről. Elégedetten adtam vissza a hangot a sztárbemondónak:

Egy igazi szenzációval szolgálhatok, kedveskéim! Natasa Hexautera humán nő huszonkettes ikreket hozott a világra. A kilencvennégy éves anya hetedszerre szült. Ezzel a teljesítménnyel bekerült a Galaktikus Rekordok Könyvébe.

És végül három jó tanács, kedveskéim.

Az első: nyissatok agysejtállományotok századrészből agysejt-betétet a Giants Banknál, hogy idősebb korotokban, ha lesújt a Neoalzheimer-kór, legyen hova fordulnotok tartalékért!

A második: vásároljatok új sejtkapcsolódásokat!

És végül a harmadik: lízingeljétek Vezuv 400-as Stílus siklót!

És ne feledjétek, kedveskéim: Babilon védőpajzs!

Salaama mindenkinek! Béke veletek!

– Salaama neked is, Abu! – mondtam, és bekapcsoltam a sterilizátort.

– Ifjabb Nordy Foxot várják szülei a társalgóban! – szólalt meg a családi számítógép.

Szüleim nem szerették, ha kések, ezért rögtön bepattantam a liftbe, és lementem a huszadik emeletre. Sosem értettem, miért van szükség ilyen nagy lakásra, de hiába kérdeztem őket, a válaszuk mindig ugyanaz volt:

„Nem vagyunk őseimberek, hogy barlangban lakjunk!” – mondták. Vagy azt, hogy: „úgy gondolkodsz Nordy, mint egy homo sapiens. Szedd össze magad, kérlek!”.

Szüleim a társalgó főnixmintás, kerek asztalánál vártak rám. Atyám egyenes háttal, katonásan ült légpárnáján. A maga kettőszázharminc centiméterével jó fejfel alacsonyabb volt nálam. Mellette ült anyám, aki pontosan ugyanúgy nézett ki, mint atyám. Szintén férfi volt, ráadásul az atyám egyik klónja. A Ligavezetők csak kivételes esetben engedélyezték a klón és a klónozott személy együttes létezését. De atyám fontos munkát végzett egy mesterségesintelligencia-gyárban.

Anyám – mivel atyám klónja volt – szintén ugyanahhoz értett, így ő is alkalmazottként dolgozott ugyanabban a gyárban. Nekem, az egy szem fiacskájuknak még nagyobb karriert szántak.

Szerintük kiváló csillagközi navigátor lesz belőlem. Én erről nem voltam annyira meggyőződve. A jelen kor tudományos vívmányainál sokkal jobban érdekelték a korábbi évezredek kultúrái, társadalmi.

A csillagközi navigátor munkakör betöltéséhez tizennégy diplomára, rengeteg szerencsére és legfőképp megfelelő kapcsolatokra volt szükség.

Tíz évig jártam az Őrtudományok Egyetemén a Makrokozmosz Karra. Ha holnap sikerül a vizsgám az Általános világegyetemi ismeretek szakon, akkor megvan a Belsőkozmosz- analízatori diplomám.

Atyám intett, hogy foglaljam el helyem a légpárnámon, és fogyasszam el vacsorámat.

Leültem hozzájuk, és lenyeltem először a kék, majd a piros kapszulát.

– Mehetek vissza tanulni? – kérdeztem kissé sértődötten.

Zavart, hogy egyiküket sem érdekelté milyen volt a spenót burgonyával és tojással.

Anyám komoly tekintettel nézett rám, majd mély hangján megszólalt:

– Nordy fiam, a helyeden maradsz, és végighallgatsz!

Atyáddal egyetértésben arra az elhatározásra jutottunk, hogy ha a holnapi vizsgád eredménytelen lesz, akkor megsemmisítünk.

Furcsa rosszullet kerített hatalmába. Azt hiszem ezt az érzést nevezik hányingernek.

– Miért akartok elpusztítani? – sápadtam el.

Erre a kérdésemre atyám dühödten az asztalra csapta a kezében tartott bibliotárat, mely kinyitódott Gaia-nak A homo sapiensek végnapjai című művénel. Így förmedt rám:

– Fiam, tudod jól, hogy mennyire szeretlek! – kezdte atyám a lelki fröccsöt, de én tisztában voltam vele, hogy saját magán kívül senki mást nem szeret. Ezért is vette el saját magát feleségül. Nem tartott önálló individuumnak, csak a része voltam. Teste egy különálló darabja, melytől megkövetelte a tökéletes működést. – Nordy, ha a vizsgád holnap nem sikerül, akkor már nem veheted fel többször a Belsőkozmosz-analízis tárgyat. Anélkül pedig milyen csillagközi navigátor válhatna belőled?! A törvények értelmében, ha dezintegráltatunk és újra klónoztatunk, akkor a töröltetést követően megint felvetethetünk a névjegyzékbe, és másodszor is elkezdheted a Belsőkozmosz-analízist. Tudom, hogy a klónozás rengeteg kiadást, neked pedig újabb egy év tanulást jelent, de ha intelligens vagy, belátod nincs más megoldás.

– Pokolba a rengeteg kiadással! – fakadtam ki. – Ti ki akartok végezni engem! Apró darabokra akarjátok bomlasztani a testem. Nem tudom ép ésszel felfogni! Atyám! Anyám! Kérlek, ne tegyétek!

– Elég legyen, Nordy! – emelte fel atyám a hangját. – Muszáj ezt mindig eljátszanod? Számtalanszor előadtad ezt a műsort, nem szeretném újra végighallgatni a siránkozásodat. Szánalmas vagy!

Anyám mosolyt erőltetett az arcára, és azt mondta:

– Nordy, kicsi fiam! Atyáddal meg vagyunk győződve arról, hogy eredményes lesz a vizsgád, és újabb klónozásra nem lesz szükség.

– De ha mégsem sikerülne!? – tört fel belőlem a pánik és a harag egyvelege. – Akkor dezintegráltatok, és egy vacak sejteimből újra klónoztattok. Az a klón már nem én leszek. Az egy másik lény lesz!

– Hát te bolond vagy! – ordibált most már atyám is. – Ki a fene lenne, ha nem te?! Hogyan lehet valaki ennyire régimódi?!

Anyám ugyanúgy gondolkozott, mint atyám. Nagyot sóhajtott:

– Miért nem tudsz úgy viselkedni, mint egy normális ember? – kérdezte tőlem.

Talán azért, mert nem voltam olyan normális neo sapiens, mint ők.

Atyám és egy staupaurosi hím spermaötvözetéből jöttem létre mesterséges megtermékenyítéssel egy staupaurosi nőtény peteérlelőjében. Ennek megfelelően kettő tentaculum nőtt ki fejemről, végükön kemoreceptorokkal. A számban fogak helyett vékony fonalak tekergőztek, orrom helyén kilenc üreg tátongott, fedőrétegem pedig szépen fotoszintetizált. Azért a külsőm túl nagy megrökönyödést nem váltott ki az emberekből. A Föld, kedvező elhelyezkedése miatt, évezredek óta intergalaktikus logisztikai központnak számított. Napról napra rengeteg létforma megfordult itt, sokan le is

telepedtek. Néhányan közülük alkalmasak voltak az emberi fajjal való közösülésre és néha még utódnemzésre is.

Erre mondta a Potreonon élő nagyapám, hogy „Nagy az Isten állatkertje és egyre növekszik!” Meg még azt is mondta Freddy nagyapa – ha sokat ivott –, hogy „Moslékok vagyunk mind!”.

A moslék szó jelentésével nem voltam tisztában, ezért annak idején megkérdeztem családi számítógépünktől, mire a válasz az volt:

„Disznók etetésére korpából, darából, ételmaradékból vízzel elkevert sűrű lé.”

Ettől nem lettem okosabb, ezért kértem a számítógépet, hogy értelmezze nekem. A gép 0,000023 másodperc alatt 430000 lehetséges megoldást talált azzal kapcsolatban, hogy mire gondolhatott Freddy nagyapa...

Kilencven százalékbán számítottam neo sapiensnek, nyolc százalékbán staupaurosi voltam. A maradékon a Synio cég hardvere, szoftvere, illetve néhány, az agyammal szoros együttélésben lévő szimbionta osztozott.

A staupaurosiak az embernél magasabb rendű faj. Mégis körülbelül kétezer évvel ezelőtt, 2950-ben, az emberi faj győzelmet aratott felettük és leigázta őket. Mindezt annak köszönhatték, hogy Staupauros népe ellentétben az emberi fajjal, nem ismerte a hazugság, a becstelen harcmódor, „fajtársaid életének értéke egyenlő egy kalap szarral, tehát nyugodtan áldozd fel egy magasabb cél érdekében” fogalmakat.

De ez már nagyon régen volt. Ezer éve békesség honolt a világegyetemben, csak az én lelkemben dúlt háború. Ha nem sikerül a holnapi vizsgám, akkor a szüleim megölnek. Szeretetből, gonoszságból vagy csupán azért, mert az állandó újraklónozásom miatt életem annyit sem ért nekik, mint a családi számítógépünk cserélhető

processzora – a végeredmény szempontjából mit sem számított.

2. fejezet

Az Űrtudományok Egyeteme

„Az Űrtudományok Egyetemét egy messzi galaxisból érkező faj, a pütharnokok építették a jövetelüket követő évben, 4014-ben. A gigantikus félgömb alakú alkotás az örökké tartó pütharnok–ember barátságot jelképezte. 4064-ben hivatalos testvérfajunkká fogadtuk őket, és helyet biztosítottunk nekik a Ligában. Azóta a testület összetétele nagymértékben megváltozott. A

Tejútrendszer irányító négyezer tagú legfelsőbb szervnek ötven képviselője maradt csupán, aki nem az ő fajukba tartozik. Humán tagja pedig már több mint ötszáz éve nincs is a Ligának. A legösszetettebb génmanipulációk és az ezerszeres tudatturbók kevésnek bizonyultak, hogy felvegyük a versenyt a felsőbbrendű idegen fajokkal.”

Ezek voltak Wruthabbar Egon egyetemi professzor szavai közvetlenül azelőtt, hogy fejbe lőtte magát egy akkréciós korong-pisztollyal.

A családi számítógép érzékelte, hogy agyhullámaim az alfa II-es tartományba kerültek, ezért önhatalmúlag felülbírált az általam beállított ébresztési időpontot, és a Hidro-Knight-ok frontemberének, a rockdinoszaurusz Opa King zenéjével ébresztett. Nem akaródzott felkelnem – azt hiszem teljesen érthető okokból. Mindenki szívesen átaludná a saját kivégzését, leszámítva talán a mártírokat meg a vallási fanatikusokat.

Azonban Opa King végtelen dimenziókból érkező hangja elementáris erővel söpörte el depressziómat, magával ragadott az ősi istenek pompával, misztikummal teli magasztos világába. Sztárok születnek és hullanak porba, a világmindenség felfelé is, lefelé is végtelen, de Opa King csak egy van. (Persze itt most tekintsünk el a

DNS-tolvajoktól, akik ellopták a híres rocksztár egy hajszálát, és abból alávaló módon egy rakás illegális Opa King klónt készítettek.) Ez a rockdinoszaurusz igazi kamikazejátékot művelt: a lassú részeknek is voluminózus erőt kölcsönzött, hogy aztán rövid, tökéletes tempóváltásokkal dühbombaként robbantsa szét a Lokális halmazban. Opa King kegyetlen mélyűri metálharcos volt. Addig nem nyugodott, míg zenéjével a lehető legtöbbet ki nem hozta az emberből – nálam per pillanat annyit, hogy egy mély sóhaj kíséretében kikecmeregtem az ágyamból.

Szüleim már a fogadóteremben voltak, mikor megérkeztem.

– Nordy, a hangulatindexed 95,1 pontra csökkent a felülvizsgált 95,4 pontos előző havi szintről. Reméljük, optimális az állapotod! Felkészültél a vizsgára?

– Felkészültem.

– Miért olyan világoszöld a képed? Ideges vagy?

– Keveset fotoszintetizáltam. Majd bekapok egy turbonapfény-kapszulát, atyám.

– Az anyád vagyok, Nordy.

Tényleg az anyám volt. Mióta abbahagyta a női hormonok szedését, eltűntek a mellei. Így csak kevesen tudták megkülönböztetni atyámtól.

– Bocsáss meg, de akkor mit keres rajtad atyám kék gyűrűje?

– Valóban! – lepődött meg. Atyám felé fordult. – Drágám, összecseréltük a gyűrűinket. Ideadnád az enyémet?

– Persze, édesem – mondta atyám, és visszacserélték a gyűrűket. Aztán atyám sietősen távozni készült, de anyám megállította.

– Szeretnélek megkérni, hogy ma te vidd el Nordyt a vizsgára!

Atyám számíthatott a kérésre, mert anyám jóformán még be sem fejezte a mondatot, rögtön rávágta:

– Ennek az esélye a nullával egyenlő. Legutóbb én juttattam el az egyetemre. Te következél!

– Valóban te voltál, de ne redukáld egyetlen aspektusra a problémát. Vegyük számba az utóbbi hatvan nap eseményeit! Ne csak azt, amelynek úticélja az egyetem volt, hanem az összes szállítást vegyük számba – javasolta anyám.

Megpróbáltam figyelmeztetni őket, hogy csak tíz perc van hátra vizsgakezddésig, de nem hagytak szóhoz jutni.

– Az utóbbi hatvan napban én háromszor vittem el Nordyt itthonról, míg te csak kétszer. Tehát most neked kell elvinned.

Atyám nem értett egyet vele:

– Viszont az utóbbi húsz napban én kétszer, te meg csak egyszer vitted el. Mondom, hogy te jössz!

– Igen, de a húsz napot megelőző negyven napban te egyszer sem aktivizáltad magad, míg én kétszer végrehajtottam a műveletet.

– Rendben van! Nekem is fontos, hogy igazságos döntés szülessen. Mit ajánlasz?

– Nézzünk egy tágabb időintervallumot! – derült fel anyám, és a családi számítógéphez fordult segítségért. Fél perc múlva oszlop- és kördiagramokat tárt büszkén atyám elé, melyekkel igazolta, hogy az elvitelem ügyében az utóbbi egy, illetve öt évben többször járt el, mint atyám.

– Statisztikák – mondta lenézően atyám. – Ellenkezik az elveimmel, hogy önkényesen kiválasztott adatokat használjunk fel a kérdés eldöntéséhez. Azt javaslom, hogy vonjunk a szórásnégyzetből négyzetgyököt véletlen számú és véletlen hosszúságú időintervallumra, véletlen számú és véletlenül meghatározott típusú adatok mellett.

Itt jött el az idő, hogy közbevágiak.

– Szüleim! Percek vannak hátra a vizsgáig. Ha így folytatjátok, hamarosan nem kell azon vitatkoznotok, ki indítson útnak.

– Ha nem vágnál közbe, fiam, gyorsabban tudnánk dönteni – förmedt rám atyám. Aztán így folytatta: – Számítógép! Hallottad a feleségemmel folytatott beszélgetésünket. A felhozott utolsó javaslatom alapján választ kérek, ki a soros, hogy elvigye Nordyt...

Feszült csendben várta mindenki a gép döntését. Egyre izgatottabban néztem multikalkulátoromra. Három perc múlva kezdődik a vizsgám az Űrtudományok Egyetemén. Ha lekésem, dezintegrálnak.

– Számítógép! – vakkantotta atyám. – Meddig kell várnunk a válaszra? Szeretnéd, hogy lecseréljelek egy új prototípusra?

– Ön mit szeretne, uram? Szeretne lecserélni egy új prototípusra? – kérdezett vissza a gép, majd azonnal reagált atyám első kérdésére. – A válaszra, hogy ki a soros Nordy szállítását illetően, minimum négy hónapot, maximum hatszáz évet kell várnia, uram.

Atyám mélyet sóhajtott.

– Mi tart ennyi ideig?

– A vizsgált idők számára kettő a negyvenhatodikon adat generálódott, melyeknél az időintervallumok átlagos hosszúsága tizennégymilliárd évezred. A véletlenül meghatározott számú kétmillió-tizenkilenc esemény a következő: Nordy szállítása egy középkori cukrászdába. Nordy szállítása a Giants Klinika ideggyógyászatára. Nordy szállítása a...

– Elég legyen! – borult ki atyám. – Számítógép, csökkentett üzemmódra kapsz! Nordy, anyád elvisz az egyetemre!

– Mégis mi alapján kell nekem elvinnem!? – fakadt ki anyám.

– Azért, mert te egy vacak klón vagy – mondta atyám győzelemittas arccal. Ilyen képet akkor szokott vágni az ember, amikor sikerül felülmúlnia önmagát.

Anyámra néztem:

– Indulhatunk? – kérdeztem tőle, miközben atyám elégedetten elhagyta a termet.

Anyám arcáról nem lehetett leolvasni semmit. Mintha meg sem hallotta volna kérdésemet, sőt mintha észre sem vett volna, megsemmisülten állt számomra elviselhetetlenül hosszúnak tűnő másodpercekig, aztán elindult a szomszédos ajtó felé. Rátette kezét az érzékelőkre, mire az ajtó kinyílt, és én beléphettem végre a térhajlító kamrába. Mögöttem automatikusan lezáródott a bejárat. Miközben anyám beütötte az indító kódot és a koordinátákat, az járt a fejemben, hogyan érhetette meg az emberi faj az ötödik évezred végét.

Az egyetemre vitelem huszonegy másodpercet vett igénybe anyám idejéből. Nekem nagyjából negyed ennyi időm maradt vizsgakezdésig, hogy összeszedjem magam.

A vizsgáztató mentra még nem érkezett meg, de az érzékelő egységek és droidok mindenhol ott nyüzsögtek az előadóteremben. Jelenlétük szorongással töltött el. Az egyik robot tekintete egy pillanatra találkozott az enyémmel. Ahogy a sötét szempárba néztem, elfogott az érzés, hogy nem tudok semmit sem, és a leghalványabb esélyem sincs, hogy sikerüljön a vizsgám.

Azt kívántam, bárcsak bocsátana ki a droid a szeméből egy szép kövér energianyalábot, és loccsantaná szét az agyamat.

– Minden rendben, úrcowboy? – szólalt meg mellettem bájos hangján Katrina Lusitan.

Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, a bal oldalamon ülő vizsgázó, a legjobb barátom, Tom Loxophthdrom megelőzött.

– Köszí bébi az érdeklődésed! Jól esik, hogy így aggódsz értem. De ez nekem nem kihívás. Ez csak egy nyamvadt vizsga. Az igazi megmérettetés kint vár rám a mélyűrben, innen sok milliárd fényévre.

Katrina dühösen fújtatott.

– Nem hozzád szóltam, te beképzelt hólyag. Minden rendben, Nordy? Olyan sápadtnak tűnsz.

– Semmi bajom – mondtam. – Még élek.

Két barátom jelenléte valamelyest megnyugtatót.

– Örülök, hogy még élsz – mosolyodott el Katrina, majd végigsimította kezével a szivárvány színeiben pompázó, hosszú, fényes haját. – Mit szólsz az új frizurámhoz?

Minden egyes hajszála más és más színűre volt festve, korántsem véletlenszerűen. A haja szemből egy griffmadár alakzatát formázta meg. Ahogy elfordította fejét, úgy tűnt mintha a madár egyre jobban szétnyitná szárnyát, végül a szárnyak csáprágókká alakultak, és a griffmadár egy imádkozó sáska alakját vette fel.

A Giants hajszobrász-pisztolyról, mely nem éppen alacsony áráról volt híres, csodákat meséltek.

Kifejezetten a kredit- és időmilliomosok eszköze volt.

Katrina egy lépést se tett volna nélküle.

– Na milyen? Tetszik?

Potreonon élő nagyapám gondolatai jutottak eszembe: minél civilizáltabb egy társadalom, annál több olyan dolgot csinálnak tagjai, aminek semmi értelme. Vagyis minél fejlettebbek leszünk, annál értelmetlenebbé válik létezésünk.

– Káprázatos – mondtam.

– Mindössze hat óra alatt dobtam össze – lelkesedeztem.

– Szerintem inkább szájalmas – szólt közbe Tom.

– Te bunkó törpe! Senki sem kíváncsi a véleményedre.

Annyi esztétikai érzéked sincs, mint egy meteorféregnek.

Menj a mélyűrbe! Az való neked. Irtsd csak a nálad is primitívebb szörnyeket! Bár kétlem, hogy egykönnyen találsz ilyeneket.

Tom dühösen felpattant. Megfogtam a kezét, hogy mentsem a helyzetet.

– Kérlek, ne veszekedjete! – mondtam. – Barátom, ülj vissza a helyedre! Hallod?! Egy jó katona engedelmeskedik a parancsnak, ugye?!

Tom Loxophthdromot kolonizáló tisztnek szánták szülei, de a születése előtti hatodik hónapban a mikrogéntérképén mutatkozó kedvezőtlen génállománya miatt letettek róla, s úgy döntöttek, hogy űrgárdista lesz a fiukból. Tom szülei kredit-multimilliomosok voltak.

Vagyonukat a ki nem bocsátott tricinium szennyeződési kvótára kötött százéves határidős vételi megbízásoknak köszönhatték. Rengeteg pénzük volt Tom taníttatására és fejlesztésére. Izomhuzalozástól kezdve a legálisan megszerezhető legdrágább harci implantátumokig – mint például kibernetikus fül beültetése, hangreflex és bőrpáncél – minden lehetséges fejlesztést elvégeztettek rajta. Az űrgárdista oklevél megszerzése azonban nem bizonyult számára könnyű feladatnak. Az általános világegyetemi ismeretek és más elméleti tantárgyak sorra kifogtak rajta, ezért a diploma megszerzése még váratott magára. Ezeknél a vizsgáknál az éppen megfelelt értékelésnek is roppantul tudott örülni, míg gyakorlatait sorra kiváló eredménnyel zárta.

Képességeinek sora mikrochipeket töltött meg.

Felsőfokon értett az STI energiavért és a hardcore IQ páncél viseléséhez, illetve a G-016-os sugárvető, a 15/14 N-es rakétavető, az MRAF gépágyú és az MCR fotonágyú használatához. Ő volt az egyedüli az évfolyamban, aki a gyakorlaton egyetlen extronit gránáttal mind a tizennyolc Predatort fel tudta robbantani. Mesterfokon vívott vibropengével. Igazán biztonságban pedig akkor érezte magát, ha a Telcor naszád-lézerágyú klaviatúrájára tapadhattak ujjai. Nem titkolt vágya volt, hogy megszerezze az engedélyt a WC (Web Communa) EBC bolygómegsemmisítő kvazártorpedójára –

pszichológiai okokból erre azonban kevés esélye maradt. De nem csüggedt. Büszke volt CPA úrhajós és M41B vadászsikló jogosítványára. Zérógravitáció küzdelemben két danos neokick-box harcos volt.

– 86-os vizsgázó, kérem, üljön vissza a helyére! – berregte egy csészealj alakú droid, miközben ellebegett Tom feje felett. – Legyenek szívesek a saját érdekükben csendben maradni! Érkezik a mentra.

Felemelkedett a terem ajtaja. Sokunk által rettegett szörnyeteg libegett be rajta. Abbamaradt a beszélgetés, és ijedt tekintetek meredtek a lényre. Diáktársaim többsége arra számíthatott, hogy átlagos vizsgáztató érkezik, például aki hatvan vonagló csápot hord a fejtorán, vagyis egy kalovari. Én reménykedtem benne, hogy ember fogja tartani a vizsgát.

Ehelyett egy mindenfajta szociális érzéket és empátiakészséget nélkülöző, viszont fejlett gondolatolvasó képességgel rendelkező kvantromortát kaptunk.

A másfél méter átmérőjű, fehér színű húsos gömb megállt az emelvény közepén. Elkorcsosult szárnyait meglengette néhányszor, majd kapcsolatba lépett velünk.

Szavak nem hagyták el a száját, hiszen semmiféle hangképző szervvel nem rendelkezett. Viszont teste vakító villódzásba kezdett, melynek jelentésével jómagam tisztában voltam, mégis a tolmácsrobot szavaira hagytakoztam, mert az erős fény zavarta a szemem.

– Köszöntöm Önöket az Űrtudományok Egyetemének Makrokozmosz Karán, az Általános világegyetemi ismeretek vizsgán! A nevem Magiszter Busito. A vizsga hat órás, ez alatt 720 kérdésre kell válaszolniuk. Kérem, csatolják fel kontroll-sisakjaikat, és ellenőrizték, hogy az érzékelőket helyesen állították-e be. Tájékoztatom Önöket, hogy jogomban áll a vizsga ideje alatt mentális

úton agyhullámaikat leolvasni és értelmezni.

Amennyiben szabálytalanságot tapasztalok, a hallgató vizsgáját haladéktalanul felfüggeszthetem. Továbbá felhívom a figyelmüket, hogy az Űrtudományok Egyeteme semmilyen felelősséget nem vállal a vizsga alatti pszichológiai terhelésből származó esetleges következményekért. Amennyiben bármilyen lelki vagy fizikai károsodást szenvednek, a Giants Klinika készséggel áll rendelkezésükre. Sok sikert kívánok a vizsgához!

Ördroidok figyelték minden egyes mozdulatomat, ahogy remegő kézzel bekapcsoltam kontroll-sisakomat. Szapora pulzussal és izzadó tenyérrel, feszülten vártam az első kérdést. Éreztem, hogy kezd megfájdulni a fejem. Görcsösen markoltam a székem karfáját, mintha hullámvasúton ülnék.

Magiszter Busito villogott, a robot pedig lefordította a jeleket:

– Íme az első kérdés: sorolja fel Einstein relativitáselméletének 42 hibáját! A rendelkezésre álló idő 19 másodperc.

Nagyon gyorsnak és rettentő okosnak kellett lenni. A vizsga kérdéseit az embernél százszor intelligensebb fajból álló tanács állította össze.

Körülbelül hatszázbillió lény élt csak a Tejútrendszerben, akiknek az átlagos intelligenciája meghaladta a miénket. S mivel a vizsgát az egész Lokális halmazban elfogadták, magasak voltak a követelmények. Büszkének kellett volna lennem, hogy a feladatok szerkesztői egy, az emberi fajjal kapcsolatos kérdéssel indították a vizsgát. Ez nemes gesztus volt részükről, mégsem töltött el elégedettséggel. Miért nem tudtak inkább nagy pütharnok tudósokról kérdezni? Ki emlékszik manapság ezekre az emberi ősközületekre?! Megpróbáltam összeszedni magam. Összpontosítottam, hogy minél több pontozható információt tudjon kontroll-

sisakom letapogatni: Einstein relativitáselmélete...
valami fénysebesség és térerő, illetve gravitációs nyomás
– hű, az rám is egyre jobban nehezedett.
Eseményhorizont... az idő nem áll meg – pedig de jó
lenne! Einstein nem extrapolált, bezzeg Astorjan fény
modellje! Sötét, energianyomó gravitációs erőter,
részecskefizika, kvantumelmélet... az Univerzum teljes
összevisszasága – vagy csak az én agyamban volt káosz?
Alig volt néhány másodpercem. Hiába volt jelenlegi
ismereteink szerint a létező legnagyobb sebesség a
gondolaté, ez rajtam most nem segített. Lejárt az időm. A
központi monitoron kikerestem a nevem, és megnéztem,
hány pontot értem el.
Nordy Fox egy pont az ötből. Összesen egy pont.
Összesen egy pont! Pánikba estem. Legalább 3601
pontot kellett szereznem, hogy átmenjek a vizsgán.
Vetettem egy gyors pillantást Tom barátom és Katrina
eredményére.
Tom Loxophthdrom: nulla pont.
Katrina Lusitan: öt pont.
– Második kérdés! – mennydörögte a tolmácsrobot. –
Mikor szakad szét a tér a Kautron elmélet szerint az
Osborne bolygótól kiindulva a Gamma rendszer 4-82-
12-es koordinátájánál summa 42-szeres, 64 csavaros
térhajlításnál? A rendelkezésre álló idő 12 másodperc.
Halkan felnevettem. Fogalmam sem volt, mi a megoldás.
Magát a kérdést se tudtam értelmezni, de szerencsére a
Synio cég agyamba ültetett szoftverén rajta volt a
megoldókulcs magyarázattal együtt. Mindössze tíz
képletbe kellett adatokat villámgyorsan
behelyettesítenem, s már tudtam is a választ: a
feladatban megadott paraméterek fennállása esetén 312
óra múlva menne végbe a kritikus esemény, mely során
a világegyetem kettészakadna. A kozmosz kettő
ugyanakkora, végtelen részre esne szét. Így a
világegyetem mérete egyszerre megkétszereződne,

feleződne és maradna ugyanakkora. Amennyiben ez bekövetkezne – a tudomány jelenlegi állása szerint – soha többé nem találkozhatnék például Freddy nagyapámmal, mert a Potreon a Földtől eltérő Univerzumba kerülne.

Még jó, hogy 64 csavaros térhajlításra csak elméletben van lehetőség.

Kicsit megmasszíroztam elgémberedett ujjaimat, és elégedetten dőltem hátra. Vetettem egy pillantást a kijelzőre.

Nordy Fox egy pont az egyből. Összesen két pont.

Micsoda? Ledöbbsentem. Egyetlen pont járt ezért az összetett feladatért?! Éreztem, hogy kezdek kikészülni.

Megnéztem Tom összesített eredményét. A barátom még továbbra sem szerzett pontot. Amikor ő is szembesült ezzel, öklével dühödten ütlegetni kezdte sisakját.

– Nem működik ez a rozsdás bádogdoboz! – mérgelődött.

– Nem továbbítja az adatokat a fejemből a központba.

Szavaira rögtön ott termett egy csészealj alakú robot. Kis zöldes fénysugárral végigpásztázta Tom kontroll-sisakját.

– A szerkezet megfelelően működik – mondta a droid.

Busito mentra villogott néhányat, ami lefordítva így hangzott:

– A hiba az ön fejében lehet, 86-os hallgató. A vizsga jogtalan megszakításaért és az indokolatlan verbális kommunikációért tíz pont levonás jár.

A központi kijelzőn Tom összesített pontszámai mínusz tízre változtak.

Katrina elégedetten vigyorgott, már csak azért is, mert ő eddig maximálisan teljesített.

– A harmadik kérdés. Határozzák meg a 30 mm-es okulárral felszerelt akromatikus refraktor tubus NNO-referát jellemzőit, előnyeit-hátrányait, illetve, hogy kik és mikor találták fel az egyetemes időszámítás és a

taupauroszi idő szerint? A rendelkezésre álló idő 27 másodperc.

„Valami távcső lehet?” – tettem fel magamnak a költői kérdést. – „Ez szerintem benne sem volt a tananyagban. Milyen szemétség! Ráadásul taupauroszi időben is kérték, amit soha életben nem fogok használni.”

Düh töltött el. Haragomnál csak félelmem volt nagyobb. A székem egyre inkább egy dezintegráló kamra ülését juttatta eszembe, amit nagy valószínűséggel még a mai napon alkalmam nyílik majd kipróbálni. Ha így folytatom tovább, akkor menthetetlenül végem.

Kockáztatnom kellett.

Katrina elé ejtettem kontroll-kártyámat, mire ő felkapta a fejét, és rám nézett. Kinyitottam a számat, és hosszú szájfonalaimmal betűket formáltam, melyeket folyékonyan le tudott olvasni.

Először haragosan összehúzta szemöldökét, amiért megzavartam a vizsgáját, aztán megenyhült, segített nekem. Valamit igazított a haján, majd elfordította fejét egy bizonyos szögbe, és a különböző színű hajszájai betűkké álltak össze, a betűk pedig szavakká, melyek válaszul szolgáltak a harmadik kérdésre.

A feléig jutottam az olvasásban, mikor arra figyeltem fel, hogy egy őrdroid közeledett nagy sebességgel az irányunkba. Katrina megrázta a haját, és a szöveg eltűnt.

Lehet hogy távolról kémlelt bennünket a robot? Az is lehet, hogy felvette az egész iménti jelenetet, s most elemzi a történeteket.

Kétségbeesésemben úgy döntöttem, nem engedhetem meg, hogy továbbítsa a központ felé az információkat... Amint odaért hozzám, hirtelen elkaptam.

Minden olyan gyorsan történt, hogy utólag alig tudtam visszaemlékezni rá. Tom és egy mögüle felbukkanó csészealj alakú droid észrevette, hogy mit csinálok. A

robot olyan szögben helyezkedett el, hogy valószínűleg ő is láthatta, amikor Katrinától segítséget kértem.

Tomnak csak rá kellett néznie az arcomra, és megértette, mit várok tőle.

Igazi katona volt. Tudta, hogy nincs ideje mérlegelni.

Vagy cselekszik azonnal, vagy sorsomra hagy. Amíg én teljes erőmből a falhoz vágtam robotomat, addig ő huzalozott kezével villámgyorsan lecsapott a másikra. Behorpasztotta, majd letépte a védőburkolatát, aztán kikapta és lenyelte a mikrochipjét.

Az én robotom sem járt jobban. A fallal való találkozást követően szikrázott néhányat, majd füstölgő darabokra hullott szét.

Ártatlan arccal hátradőltem a székekben.

Busito mágiszter felénk fordult, és a terem másik végéből odalibeggett hozzánk szaporán villódzó testtel, melynek jelentését nem tudtam megérteni. Valószínűleg kvantromorta káromkodás volt.

A csupasz, fehér gömbtest kellemetlen fertőtlenítőszer szagot árasztott. A mágiszter illatánál azonban sokkal jobban aggasztott gondolatolvasó képessége. Szerencsére agyhullámaimból mindössze félelmet és bizonytalanságot szűrhetett le.

Busito vadul villogott.

– Aki látott valamit, jelentkezzon! – fordította a tolmácsrobot.

Megnyugodtam. Ezek szerint Busito nem tudott semmit.

Tom jelentkezett, majd így szólt:

– Zárlatos lett az RV-6-os – mutatott a gép roncsaira. –

Teljes sebességgel belerepült a másikba, amitől az nekicsapódott a falnak. Ócskák már ezek a robotok, mágiszter. Megbízhatatlanok, akárcsak a kontroll-sisakom.

– Az, hogy ki a megbízhatatlan, majd kiderül, ha a terem kameráinak felvételeit visszanezzük – villogta Busito. – Amennyiben van bűnös, azt megtaláljuk, és felkészülhet,

hogy komoly szankciókat érvényesítünk vele szemben.
Még egyszer megkérdezem 86-os, biztos, hogy minden
úgy történt, ahogy elmondta?

Tom gúnyosan mosolygott.

– Hát persze! – válaszolta flegmán, és sunyin rám nézett
egy pillanatra.

A mágiszter vakító erővel, mintha másfél méteres
napkorong lenne, felizzott.

– Köszönöm 86-os, hogy segített tisztázni a dolgot –
villogta.

Ekkor elbizonytalanodtam. Lehet, hogy ki tudta olvasni
Tom agyából a történeteket? Nem kellett volna csálnom.
Felelőtlenség volt részemről. Még jó, hogy Katrina
közreműködésére nem derült fény! Vagy mégis? Amit az
imént gondoltam, azt érzékelhette? Nagyon remélem,
hogy nem. Te ostoba, hájas húsgolyó, ugye nem tudtad
kiolvasni a gondolataimat?

– Nem vagyok ostoba! – villantotta mágiszter Busito, és
már folytatódhatott is a vizsga... Csak nem nekünk!
A tolmácsrobot elharsogta a mentra hozzánk intézett
utolsó mondatait, amelyek egyet jelentettek a halálos
ítéletemmel.

– Az Őrtudományok Egyetemének 1426. paragrafusa
szerint – közvetett gondolati bizonyítékok alapján, mely
a 86-os Tom Loxophthdrom, a 92-es Nordy Fox és a
104-es Katrina Lusitan agyából származtak –
szabálysértés indokkal felfüggesztem a 86-os Tom
Loxophthdrom, a 92-es Nordy Fox és a 104-es Katrina
Lusitan vizsgáját. Továbbá a 86-os Tom Loxophthdrom
és a 92-es Nordy Fox vizsgázók ellen vizsgálatot rendelek
el az egyetem vagyontárgyainak súlyos megrongálásáért.
A három hallgató hagyja el a termet!

3. fejezet

A dimenziótehen űrsztráda

Fejemet két kezembe temetve, embriópózba gubózódva száználmas látványt nyújthattam, ahogy az Űrtudományok Egyetemének díszes aulájában magamba roskadva elmerültem az önsajnálatban.

Háromszáz napja volt, hogy utoljára klónoztak.

Elkeserített a gondolat, hogy nem élhetem meg az első születésnapomat. Persze jogilag elmúltam már ötven éves. Számomra azonban a huszonhatodik klónozásom napja jelentette életem kezdetét, minden, ami előtte történt, nem volt több silány beprogramozott emléknél. – Az egész a te hibád, Katrina! – mérgeződött mellettem Tom. – Az a hájas húsgolyó a te fejedből olvasta ki a történeteket.

Katrina elmosolyodott.

– Az biztos, hogy a te üres fejedből a magiszternek nem volt mit kiolvasnia. Megtennéd azt a szívességet, hogy kettesben hagysz bennünket Nordyval? Nyilvánvalóan nem kíváncsi az ostoba fecsegésedre. Most meg mit állsz ott olyan bambán? Nem fogja fel a kétbites agyad, hogy mit kérek tőled?

– Na Katrina, most túl messzire mentél! – mondta Tom, és célba vette mutató ujjával a lány jobb halántéklebenyét.

Könyörgő tekintettel néztem rájuk.

– Hagyjátok abba! Nem érzem túl jól magam.

– Baj van, Nordy? – kérdezte Katrina, és elővett egy formatervezett takony- és könnyfelszívó készüléket. – Senkinek nem szoktam kölcsönadni, de veled kivételt teszek.

– Egyedül szeretnék maradni, ne haragudjatok!

– Látom, hogy valami nincs rendben. Ha a vizsga miatt vagy úgy elkeseredve, az egyáltalán nem nagy szám.

Megleszel Belső Kozmosz analízatori diploma nélkül is. Szerintem ettől még kiváló csillagközi navigátor lesz belőled – mondta, és visszatette teste körül lebegő retiküljébe a tisztítókészüléket.

Nem voltam jó passzban. Elég volt egy pillantást vetnem a retikülre, és már attól is elfogott az idegesség.

Miért kell ilyen hordania? A hagyományos vállra akaszthatóval mi a problémája?

Ennél már csak azt rühelltem jobban, ha valaki pici holdat vagy napot keringtetett a feje körül, azzal az indokkal, hogy az milyen menő.

Megpróbáltam a lehetetlent: elmagyarázni a problémámat.

– Kedves vagy Katrina, de a szüleim nem így látják a helyzetet. Még ma dezintegrálnak és újra klónoznak. Egy ősrégi staupaurosi törvény és egy joghézag között ingázva kijátsszák a vizsgajogról szóló paragrafusokat, és én így újra felvehetem a tantárgyat és lediplomázhatok belőle... ehhez csak annyi kell, hogy atomjaimra bomlasszanak szét előtte.

– Te átkozott mázlista! – vigyorgott Tom. – És ezt eddig titkoltad előlem. Szent Galaxis! Hányszor klónoztattak már?

– Huszonhatszor – válaszoltam leverten. – Nincs is egy éve, hogy utoljára történt. De nem mindig a sikertelen vizsgák miatt. Az első például, azért volt, mert elgázolt egy földalatti.

– Figyelj, Nordy! – szólt hozzám kedvesen Katrina. – Ez remek dolog! Nagyszerű szüleid vannak. Legközelebb sikerülni fog a vizsgád. Nekem meg a dékán – mivel most először fordult elő ilyen velem – majd engedélyezi, hogy újra megpróbáljam. Tomnak meg így sem, úgy sem jött volna össze. Ne legyél már ennyire letörve! Gyere, kelj fel! Meghívlak egy csalános fagyizra.

Jobban örültem volna, ha szexelhetek vele, de hangosan csak annyit mondtam:

– Rendes vagy, de nem a vizsga miatt vagyok elkeseredve, hanem amiatt, hogy a szüleim elpusztítanak, és csinálnak helyettem valakit, aki ugyanolyan mint én.

Katrina gyengéden megsimogatta a vállamat.

– Ezért kedvellek annyira, Nordy Fox. Annyira máshogy gondolkodsz, mint a többiek. Olyan bolondságokat tudsz beszélni. Te te vagy! Ismerlek már sok éve. Klónozás ide, klónozás oda, mindig is ilyen voltál.

– Nem értetek meg, ahogy a szüleim sem.

– Én megértelek – mondta Tom ironikus mosollyal az arcán. – A sok klónozás valóban nem tesz jót neked.

Egyre selejtesebb leszel tőle, és egyre nagyobb hülyeségeket beszélsz.

Fűjtattam egyet, több reakcióra nem tellett erőmből.

Katrina azonban azonnal segítségemre sietett.

– Megtennéd Tom, hogy egy galaxissal arrébb teleportálsz?!

– De miért, Katrina? Most mondd azt, hogy nincs igazam. Egy-két évvel ezelőtt nem volt ilyen pipogya alak

– rám nézett –, sokkal jobb fej voltál, Nordy! Lehet, hogy a következő klónozásod jobban sikerül. Szurkolok, és bárhogy is lesz, továbbra is a barátod maradok.

Hirtelen mozdulattal felálltam, kezet ráztam Tommal, könnyed csókot dobtam Katrinának, aztán elindultam a kijárat felé.

– Hova mész, Nordy?! – kiáltott utánam Katrina. – Ne haragudj Tomra! Nem akart megbántani, csak viccelt.

– Dehogy haragszom erre az úrbetyárra – fordultam meg.

– Csak nem neki, hanem nekem kell néhány galaxissal arrébb teleportálnom. Úgy döntöttem, nem fogok beletörődni a sorsomba. Elhagyom a Földet. Nincs vesztegetni való időm.

– Ezt töltsd be még egyszer az agyamba! – lepődött meg Katrina.

– Eszelős ötlet – bólogatott Tom. – Persze a szaturnuszi golfpálya felépítése is baromság volt, mégis megcsinálták.

– Nem várom el, hogy megértsetek. Viszont nincs időm elmagyarázni az individuumból alkotott nézeteimet. Nagyon sajnálom, hogy miattam nem sikerült a vizsgátok, őszintén elnézéseket kérem, de most indulnom kell.

– Jó... veled tartok – mondta Katrina olyan higgadt hangon, mintha a szomszédos ízvásztató automatáig akart volna elkísérni.

Úgy ledöbbsentem, hogy hirtelen nem is tudtam, mit válaszolhatnék. Katrina azonban nem hagyott időt, hogy reagáljak, rögtön folytatta:

– Idefigyelj, Nordy! Apám egy éve véletlenül felrobbantotta a hatmillió kredites családi rombolónkat. Erre elkezdett kedélyjavítókat szedni, de amikor nevetve robbantotta fel a családi villánkat, inkább átváltott szintetikus nyugtatókra. Mióta azt szedi, nagyon engedékeny. Egyrészt észre se fogja venni, hogy eltűntem, másrészt lemásoltattam a kontrollkártyája egy részét, mely hozzáférést biztosít a megtakarításaihoz. Így nem lesznek anyagi gondjaink az utazás alatt. Szóval veled tarthatok?

– Van más választásom? – érdeklődtem.

Katrina mosolygott, míg Tom meg nem kérdezte:

– És hova megyünk?

– Csak nem képzeled, hogy te is jössz?! Ez csak rám tartozik és Nordyra. Neked itt semmi keresnivalód.

– Én vagyok Nordy legjobb barátja, és nem fogom cserbenhagyni, mikor segísre van szüksége. Ugyan ki védené meg, ha bajba kerülne? Csak nem te?!

– Ha nem vagy velünk, nem fogunk bajba kerülni.

– Aha, nagyon vicces vagy! Azt azért megkérdezhetem, hogy miért is akarsz vele tartani?